

52 9/97

Lakaj ni na Krasu studentov.

Ko sta Bog in sv. Peter po ovetu hodila, prideta enkrat tudi na Kras. Nekoga večera prosita pri neki hiši, da bi ju prenočili. Krašovci, gostoljubni ljudje, jima brez nerganja obljubijo prenočišče. Stopita tedaj v hišo, se vsedeta za mizo na večerjata. Imela sta pri sebi tudi gujat; nekoliko si je vrežeta, ostalo zavije sv. Peter v papir in dene v torbico. Po večerji jih prosita, da bi ju peljali spat; na to jima pokažejo na neko slamo. Ko raspita, pridejo nekateri potuhnjenci, vzamejo gujat iz torbe, vtaknejo vanj čok in zaverejo zopet, kakor je bilo poprej. Drugo jutro, vstaneta Bog in sv. Peter, se poslovita in gresta dalje. Čez nekoliko časa hočeta zajtrkovati. Peter odpre torbo, zagleda v nji čok namesti gujati, se vstraši ^{ter} reče Bogu: „Krašovci so naji opeharili za gujat.“ Naj nas le, reče Bog, jedli bodo, pa piti ne bodo imeli kaj.“ Pri tej miči vsahnejo vsi studenci in od te dôle ne vrejo več.